

Biblióra – 2022. szeptember 02.

Előfohász: „Méltó vagy, Urunk és Istenünk, hogy tied legyen a dicsőség, a tisztesség és a hatalom, mert te teremtettél mindent, és minden a te akaratodból lett és teremtetett (Jel 4,11).” Ámen.

Ének: 401. dicséret: „Szívem szerint kívánom utolsó órámat...”

Előima:

Életnek és halálnak Ura az Úr Jézus Krisztus által! Oly jó tudni azt, hogy kezeden van az életünk. Te adtad, és Te veszed el, áldott légy ezért. Dicsőítünk, hogy mindenkit tisztességgel és méltósággal búcsúztathatunk el a boldog feltámadás reménysége alatt. Imádkozunk azokért a családokért, akiknek hozzátartozójuk messze a távolban nyugszik hazájuktól. Vigasztalj minden gyászolót, bátoríts a továbblépésre, hogy mindenben egyedül Téged lássanak és Neked adjanak hálát. Így könyörgünk mostani bibliaóránkért, a vigasztalást hozd el nekünk is, hogy Igédben megeljük „az örökkévalóság jó édességeit.” (512. dicséret 5. verse) Fenséges Istenünk, Ábrahám életére is ránehezedett Atyai kezéd, add, hogy ebben is a Hozzád való mélyebb ragaszkodást lássuk és ne az utódok iránti nagy tiszteletet és mérhetetlen önszeretetet. Légy velünk, és ápolj velünk is azt a kapcsolatot, amelyért mi semmit sem tettünk, hanem Te kezdeményezted a szövetségkötést Szent Fiad vére által. Az Ő érdeméért fogadd hódolatunkat és állj meg közösségünket Veled és egymással. Ámen.

Ószövetségi alapige: Mózes I. könyve 23. fejezet

„Sára százhuszonhét évig élt, ennyi volt Sára életkora. Amikor meghalt Sára Kirjat-Arbában, azaz a Kánaán földjén lévő Hebrónban, Ábrahám bement Sárahoz, hogy meggyászolja és elsirassa őt. Majd fölkelt Ábrahám a halottja mellől, és így szólt a hettitákhoz: Jövevény és idegen vagyok köztetek. Adjatok nekem sírhelynek való birtokot nálatok, hogy oda temethessem halottamat! A hettiták ezt felelték Ábrahámnak: Hallgass meg bennünket, urunk! Istentől való fejedelem vagy te közöttünk. A legszebb sírhelyünkön temesd el halottadat! Senki sem akadályoz meg közülünk, hogy az ő sírhelyére temesd halottadat. Ekkor fölkelt Ábrahám, meghajolt a föld tulajdonosai, a hettiták előtt, és így szólt hozzájuk: Ha igazán azt akarjátok, hogy eltemessem halottamat, hallgassatok meg engem, és bírjátok rá Efrónt, Cóhar fiát, hogy adja el nekem a makpélai barlangját, amely a szántóföldje végén van! Teljes áron adja el, hogy legyen sírhelynek való birtokom köztetek! Efrón is ott ült a hettiták között. Ez a hettita Efrón így szólt Ábrahámmal a hettitáknak és mindazoknak a füle hallatára, akik a város kapujában összejöttek: Nem, uram! Hallgass meg engem! Neked adom azt a szántóföldet a rajta levő barlanggal együtt. Népem fiainak a szeme láttára adom azt neked. Temesd csak el a halottadat! Ábrahám meghajolt

a föld tulajdonosai előtt, és így szólt Efrónhoz a föld tulajdonosainak a füle hallatára: Hallgass mégis rám! Megadom a szántóföld árát, fogadd el tőlem, azután oda temetem halottamat. De Efrón így felelt Ábrahámnak: Hallgass rám, uram! Négyszáz sekel ezüstöt ér ez a föld. Mit számít az közöttünk? Temesd csak el halottadat! Ábrahám engedett Efrónnak, és kimért Ábrahám Efrónnak annyi ezüstöt, amennyit mondott a hettiták füle hallatára: négyszáz sekel ezüstöt a kereskedők által használt sekel szerint. Így ment át Efrón makpélai szántóföldje, amely Mamréval szemben van: a szántóföld, a rajta lévő barlang és minden fa a szántóföld egész határában körös-körül Ábrahám birtokába a hettitáknak és mindazoknak a szeme láttára, akik a város kapujában összejöttek. Azután eltemette Ábrahám a feleségét, Sárát a makpélai szántóföld barlangjában, Mamréval, azaz Hebrónnal szemben, Kánaán földjén. Így került Ábrahám birtokába sírhelyül a hettitáknak ez a szántóföldje a rajta levő barlanggal együtt.”

Kedves testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

Sára az egyetlen nő a Szentírásban, akinek életkorát ismerjük: 127 esztendő. Még Éváról, a „minden élő anyjáról” (lásd IMóz 3,20), vagy Máriáról, „az utolsó Ádám” (IKor 15,45) édesanyjáról sem olvasunk ilyen adatot a Bibliában. De a Péter apostol által szent asszonyok (IPt 3,5) közé sorolt Sáráról igen: *„ahogyan Sára engedelmeskedett Ábrahámnak, és urának nevezte őt. Az ő leányai lettek, ha jót tesztenek, és ha nem féltek semmiféle fenyegetéstől (IPt 3,6).”*

Sára halálának színhelye Hebron. Emlékezetes hely Izrael életében több alkalommal is. A „nagyok” – az óriások lakhelye, vagy az istenek lakhelye. (lásd. Józs 14) Dávid király életében is jelentős szerepet töltött be, hiszen hét évig uralkodott Hebronban (IISám 2,1; 5,5; 15,7)

Ábrahám elsiratja feleségét. A belső gyászos fájdalom külső megnyilvánulása a sírás. Sokan ma is sírnak. Sokan ma is siratják szeretteiket. Életük nagyobb részét a sírás teszi ki. Valaki befelé könnyezik és valaki megmutatja könnyeit a világnak. A halál, a gyász és a sírás életünk velejárója. A prédikátor is azt mondja: *„Megvan az ideje a sírásnak, és megvan az ideje a nevetésnek. Megvan az ideje a gyásznak, és megvan az ideje a táncnak (Préd 3,4).”* Ideje van, megvan az ideje... Ábrahám a hit hősatya is sír, mert kétségbeesett jövevényként éli mindennapjait. A halottkultusz nem volt Izraelben elismerve, sőt a halott tisztátalannak számított a törvény szerint, de a gyász, az elsiratás, a sirató énekek, a virrasztás, és a támogatás a család és a faluközösség részéről mindig jelen volt Izraelben. (lásd Jn 11) A gyász és annak részvéte. A gyász és annak minden velejárója. A gyász. Hogyan dolgoztuk fel egy-egy szerettünk elmenetelét? Férjünk, feleségünk, édesanyánk, édesapánk halála hogyan hatott ránk? Sírás, zokogás és panaszos jajkiáltás jellemezte életünket az Úr irányába? Ugyanis Ábrahám igazán csak most gondolt bele, amikor Sára temetését kell intéznie, hogy kicsoda ő és milyen a

státusza van Kánaán földjén. Ő jövevény, vendég. Se szántóföldje, se sírhelye. Jogilag semmi sem köti ehhez a földhöz, csak Isten elhívó és küldő szava: „Menj ki!” (IMóz 12,1) Épp ezért most e gyászos hangulatban kell lépnie és kérnie: „Adj helyet magad mellett!” Hivatalosan intézi a sírhelyet. Meg akarja vásárolni. A városkapuban állt, ahol akkor minden ügyet el lehetett intézni. Egy talpalatnyi földre van szüksége, hogy méltósággal kísérje el utolsó útjára feleségét és helyezze el földi maradványait tisztességes helyre, ami az ő magántulajdona. Azt akarja, hogy felesége teste ne váljon a vadállatok zsákmányává, hanem csendesen pihenjen.

A vásárlás kívülről teljes udvariassági ceremóniának tűnik, pedig nem az. Elsősorban elmondható, hogy Isten áldása meglátszik az Őt követőn. A hit útja látható mindenki életében, aki ráállt Isten keskeny útjára megismerve Jézus Krisztus áldozatát. Még a pogányok számára is nyilvánvaló, hogy Ábrahám az Úr követe, ezért kijár a tisztelet Ábrahámnak. A megadott tiszteletet pedig Ábrahám viszonzza, de senkinek sem akar a lekötelezettjévé válni, épp ezért alkudozik. Ábrahámnak van hatalma és méltósága, de nincs földje, birtoka, épp ezért az Úr által megáldott „földnélküli” a végletekig képes elmenni, hogy feleségének holtestét biztonságban tudja.

Felvetődik a kérdés, hogy miért akarják a hettiták, hogy az ő területükön nyugodjon Ábrahám? Magukhoz akarják láncolni. Be akarják hálózni. A pogány az pogány. Ezek a kedvező és kecsegtető ajánlatok arra utalnak, hogy vallásilag összeolvadhatnak. Ez több mint szövetségkötés. Ez az ókori megvásárlás. Azonban mihelyst kimondja az árat Efrón. Ábrahám leszámolja annak kereskedelmi értékét. 400 sekel 5,8 kg ezüstöt jelent. Magas volt a kiszabott ár?

Összehasonlításként álljon itt három olyan adat, ami a Szentírásban olvasható:

A rabszolga törvényben a következőt olvassuk: *„Ha rabszolgát vagy rabszolganőt öklel föl az ökör, akkor adjanak urának harminc ezüstpénzt, de az ökröt verjék agyon kővel.”* (IIMóz 21,32)

„Ha valaki egy szűz lánnyal találkozik, aki még nincs eljegyezve, megragadja, és vele hál, és rajtakapják őket, akkor az a férfi, aki vele hált, adjon a lány apjának ötven ezüstöt, a lány pedig legyen a felesége, mert erőszakot követett el rajta; nem is szabad elbocsátania egész életében.” (VMóz 22,28-29)

„Akkor [Omri] megvette Samária hegyét Semertől két talentum ezüstért [7000 sekel], majd beépítette a hegyet, és azt a várost, amelyet épített, a hegy gazdájáról, Semerről Samáriának nevezte el.” (IKr 16,24) Ma már szintén bérbe kell venni a sírkertben a sírhelyet. Bérleti szerződés születik az elhunyt családja és a temető üzemeltetője között. Szerződéses viszony alakul ki. A temetőkert biznisz, üzlet. Ábrahám esetén nem: Mihelyst kifizette a föld árát, megtörténik Sára elhelyezése. Ábrahám egy percig nem gondolkodik a vételár kifizetésén. A temetéssel kapcsolatos ügyintézés. Hogyan viseltük és hogyan zajlottak azok az intézkedési sorozatok, amikor menni kellett és intézni kellett szeretnünk

temetését? Ábrahám hajthatatlan. Ábrahám nem enged. Megvan a kitűzött célja. Minden követ megmozgat, még az utolsó pillanatban is, amikor búcsúzik szeretett feleségétől. Ennek megvan az eredménye: A Szentírás kétszer is megemlíti a tulajdonjog átíratását. A pénzügyi tranzakció megtörtént, a kézpénzfizetés nyilvánvaló, most már csak a tulajdonlapra való bejegyzés hiányzik. A „földhivatali” bejegyzés visszavonhatatlan: 1. *„Így lett Efrón Makpélában lévő mezeje, amely Mamréval szemben van, a mező és benne lévő barlanggal és a mezőn levő minden fa az egész határban körös-körül Ábrahám birtoka... (IMóz 23,17)”* 2. *„Így jutott a mező és a benne lévő barlang Ábrahám birtokába temetésre való helyül a Hét fiaitól (IMóz 23,20).”*

Ez a nyilvános adásvételi szerződés nem egy egyszerű vételár kifizetéséről szólt. Ebben az esetben nem szántóföldet vagy gyümölcsöst vett Ábrahám, arra nem volt szüksége. A családi sírboltnak a színhelyévé lett Makpella barlangja. Ábrahám birtokolni akarja azt a szeletét az ígéret földjének, ahol szerettei pihennek. Ide temették később Ábrahámot is (IMóz 25); Izsákot (IMóz 35) és Jákóbot is (IMóz 49).

Milyen a viszonyunk a családi sírbolthoz? Nem a temetőkultuszra gondolok, hanem arra helyre, ahol felnővekedhettünk Isten kegyelméből és ahol szüleink, édesanyánk, és édesapánk családja pihen a temetőkertben? Keresztyénként felelősséggel tartozunk a sírkertek tisztaságáért. A példás temetőgondozás hozzátartozik ahhoz az élő reménységhez, ami Krisztushoz, élő Urunkhoz köt bennünket, Aki él és Átala mi is élünk, a haláltól nem félünk.

Petőfi Sándor Nemzeti dalban megfogalmazott kérése álljon itt előttünk: *„Hol sírjaink domborulnak, Unokáink leborulnak, És áldó imádság mellett Mondják el szent neveinket.”*

Közének: 370:2: *„Te, szentségnek új világa...”*

Újszövetségi alapige: Pál apostol első levele a Korinthusiakhoz 12,12-31

„Mert ahogyan a test egy, bár sok tagja van, de a test valamennyi tagja, noha sokan vannak, mégis egy test, ugyanúgy a Krisztus is. Hiszen egy Lélek által mi is mindnyájan egy testté kereszteltettünk, akár zsidók, akár görögök, akár rabszolgák, akár szabadok, és mindnyájan egy Lélekkel itattattunk meg. Mert a test sem egy tagból áll, hanem sokból. Ha ezt mondaná a láb: „Mivel nem vagyok kéz, nem vagyok a test része”, vajon azért nem a test része-e? És ha ezt mondaná a fül: „Mivel nem vagyok szem, nem vagyok a test része”, vajon azért nem a test része-e? Ha a test csupa szem, hol lenne a hallás? Ha az egész test hallás, hol lenne a szaglás? Márpedig Isten rendezte el a tagokat a testben, egyenként mindegyiket, ahogyan akarta. Ha pedig valamennyi egy tag volna, hol volna a test? Így bár sok tagja van, mégis egy a test. Nem mondhatja a szem a kéznek: „Nincs rád szükségem”, vagy a fej a lábaknak: „Nincs rátok szükségem!”

Ellenkezőleg: a test gyengébbnek látszó tagjai nagyon is szükségesek, és amelyeket a test kevésbé nemes tagjainak tartunk, azokat nagyobb tisztességgel vesszük körül, és amelyek ékesség nélküliek, azok nagyobb megbecsülésben részesülnek: a becseseknek azonban nincs erre szükségük. Isten szerkesztette így a testet egybe: az alacsonyabb rendűnek nagyobb tisztességet adva, hogy ne legyen meghasonlás a testben, hanem kölcsönösen gondoskodjanak egymásról a tagok. És így ha szenved az egyik tag, vele együtt szenved valamennyi, ha dicsőségben részesül az egyik tag, vele együtt örül valamennyi. Ti pedig Krisztus teste vagytok, és egyenként annak tagjai. Ezek közül pedig némelyeket először apostolokká tett az Isten az egyházban, másodsor prófétákká, harmadszor tanítókká. Azután adott csodatevő erőket, kegyelmi ajándékokat: gyógyításra, gyámolításra, vezetésre, nyelveken szólásra. Mindnyájan apostolok? Mindnyájan próféták? Mindnyájan tanítók? Mindenki van csodatevő erő? Mindenki rendelkezik a gyógyítás kegyelmi ajándékával? Mindnyájan szólnak nyelveken? Mindnyájan meg tudják azt magyarázni? De törekedjete a fontosabb kegyelmi ajándékokra! Ezen felül megmutatom nektek a legkiválóbb utat.”

Szeretett Testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

11-13. vers

Pál apostol több helyen a Szentírásban használja a test és a tagok szemléletes képét: „Ahogyan...” Jézus azért lett hús-vér testté, hogy elvégezhesse munkáját a földön. Ma ebben a testben, az egyházban Krisztus ma is folytatja küldetését a Szentlélek ereje által. Ma eleven emberi lényekből álló teste van. Ez a test: Krisztus teste, az egyház. Az egykor korinthusi és ma a pozsonyi gyülekezet. Ez az igazi életegzisztencia Krisztusban: a sok az EGYBEN, Krisztusban. Krisztus oldja fel a különbözőségeket. A test egy Krisztusban. Hogy lehetséges az, hogy bennünket: a sokat éppen egyé Krisztus tesz? Mi az, ami Krisztusban összeköt bennünket?

A keresztség. Ez az egyetemes cselekedet mindannyiunk számára jelkép. A keresztség egyetemessége. Aki Krisztusban van, új teremtés az és aki megkeresztelkedik Őbenne, elfogadja áldozatát, már nem tekint származására: zsidó vagy görög vagy épp társadalmi szerepére: szolga és szabad. Mindent felülír az, hogy Krisztusban vagyunk. Különös kapcsolódás ez Krisztushoz, de legfőképpen egymáshoz. A keresztség betagol Krisztus egyházába, beolt Krisztus ágába. Vajon mi, akik megkeresztelkedtünk az Ő nevére és nevében fogékonyak vagyunk-e az egységre, mit jelent számunkra a keresztség értéke? Vagy mára már csak egy hatás nélküli jelkép a keresztség, egy szükséges dolog, hogy ne legyen pogány a gyermekem vagy unokám? A test egy, mégpedig összehangolt egység Krisztus által, nem pedig művileg fenntartott látszatközösség kipréselt cselekedete. Ma semmilyen megkülönböztetés nem állhat a Lélek egysége útjába,

amely Krisztusban lett teljessé. Az egység kölcsönös ápolását bízta ránk Krisztus. Gyülekezetünk tisztában van azzal, hogy ő Krisztus teste? Drága testvérem! Mit jelent számodra ez a tudat? Gyülekezetünk tisztában van azzal, hogy mint Krisztus testének mi a küldetése a lakóhelye szerinti településen?

14-17.vers

A gyülekezet nem más, mint Krisztus eleven emberekből álló teste. Miközben egyetlen test, ugyanakkor teljesen különböző sok tag közös harmóniája. Az emberi test tagjai szép összhangban élnek. Nem versenyeznek egymás ellen, nem is húzódoznak egymástól. De nem így az emberek. Nem egészséges, ha valaki így kesereg a gyülekezetben: „mivel nem vagyok kéz, nem vagyok a test része.” Vagy ha fülként ezt mondaná: „mivel nem vagyok szem, nem vagyok a test része.” Vagyis: Mivel nem tudok olyan szépen imádkozni, mint mások, ezért nem tartozhatom az imacsoportba. Mivel nem tudom kifejezni magamat, úgy mint egyesek, ezért nem való vagyok bizonyágtévőnek. Én nem tartozhatom a gyülekezet szolgáló közösségébe, mert kisebbségi érzéseim vannak, hiszen nem rendelkezem olyan belső, külső, anyagi és szellemi javakkal, mint mások. Nincs rám szükség, felesleges vagyok: én csak láb vagyok és nem kéz, én csak fül vagyok, és nem szem.

Igeszakaszunk szerint az is egészségtelen jelenség, ha valaki így szól: „nem vagyok a test része.” Azaz: én a gyülekezetemtől függetlenül végzem a szolgálatomat. Nem tartozom közéjük. Az ilyen keresztyén „csökkenti a saját és az egész test munkájának hatékonyságát” különködésével. Két kísértés járja át ma is a gyülekezeti közösséget: kisebbségi érzés és különködés. Isten Igéje kérdezi tőlünk: Hogyan hat a gyülekezettől függetlenül végzett szolgálat a szolgálóra és a Krisztus testre? Hogyan dolgozik a kisebbségi érzés az emberben a közösségen belül? Hogyan igyekszel, drága testvérem szolgálatodat a gyülekezet javára fordítani?

18-21.vers

Van ilyen szólás: „Csupa fül vagyok!” azaz figyelek rád minden porcikámmal! De képzeljünk csak el egy olyan embert, akinek minden testrésze fül. A szeme, az orra, a szája, a keze és lába helyén csak fülek volnának. Mindent beborítanának a fülek. Félnénk ilyen emberrel találkozni, riasztana a külsője bennünket. Pedig vannak ilyen torz gyülekezetek is, melyekben ugyanazok az emberek végeznek minden szolgálatot. Valahol mindent a lelkipásztor végez és a gyülekezet úgy néz ki, mint egy „nagy száj” test nélkül. Talán azért fordulhat elő ez, mert a többiek passzívak és helyettük is igyekeznek helytállni.

Három dolgot érdemes megszívlelni ezzel kapcsolatban:

1., Ne akarjunk mindenki helyet elvállalni mindent. Mindent, jól senki sem tud elvégezni.

2., Hagyjunk másokat kibontakozni, és ne vegyük el a bátortalan kezdeményezőik kedvét.

3., Vizsont ahová Isten tagként betagolt a testben, azt a szerepet teljes (m)értékben töltsük be. Abban a munkakörben legyünk hatékonyak.

A 21. versben találunk még egy figyelmeztetést: Ne becsüljük túl a magunk munkáját, és ne nézzük le mások szolgálatát. Ne feledjük: minden tagra szükség van, a tagok pótolhatatlanok.

Drága testvérem, hogyan sikerül koncentrálni arra az egy szolgálatra, amit felvállaltál a Krisztus-test építésében? Van-e emléked arról, hogy lenézted mások szolgálatát? Hogyan tudnál segíteni másoknak abban, hogy megtalálják szolgálati helyüket a gyülekezetben és kibontakozzanak?

22-25. vers

Pál apostol felhívja a figyelmet azokra a testrészekre is, amelyek kevésbé értékesek vagy hangsúlyuk elvész az összképben. Talán a láthatatlan belső szervekre gondol. Azt mondja, hogy ezeknek nagyobb tisztesség jár, hiszen a láthatatlan szolgálat is szolgálat. Mi sokszor csak azt nézzük, ami a szemünk előtt van, nem azt, ami a szívben van. A láthatókra tekintünk, nem a láthatatlanokra. A lelki ajándékokról beszél Pál apostol. Olyan ajándékokat említ ebben az összehasonlításban, amelyek nem vonzóak jellemüknél fogva, mert kellemetlen erőfeszítéssel járnak, de mégis hasznosak és szükségesek a teljes test működéséhez. Az észrevétlenek, a kicsik, a kevés hangsúlyt kapók, a semmik, és mégis nélkülözhetetlenek és megbecsülést érdemelnek.

Aki felmossa a lépcsőházat, aki mosolyog a templomajtóban, aki kinyitja a kerekesszékesnek az ajtókat, aki a gyengénlátót bekíséri és leülteti a templompadjaiba, aki hazakíséri a fájóslábú nénit, aki elhozza a templomba beteget, akik vágyakoznak Isten Igéje után, aki megszólítja az idegent. Aki – akiknek nincs nevük, de van szívük, kezük és lelkük.

Ezzel szemben ott vannak a tisztességes testrészek és azok a testrészek, amelyek felett szemet hunyunk. Bizony a szív mellett a nemi szerveink is a testrészüket alkotják. A szem mellett a köldök és a végbél is hasznos testrészeknek bizonyulnak. Isten szerkesztette egybe a testet, és mindennek a testben meg van a maga rendje és célja. Ez és így alkotja a test egységét. Az egyes testrészek kölcsönös segítségnyújtása és gondoskodása hat az egész test működésére. Kihat. AZ EGYHÁZ működése is látható vagy nem látható. Az egység. A teljesség. Egy test Krisztusban.

26-28.vers

Az igazi szolidaritás mégis a szenvedésben jelentkezik. Ki vesz részt az én kereszthordozásomban? Gyermekkoromban nagyon szerettem nézni egy francia rajzfilmet: ilyen az élet címmel, ahol az egyes részek bemutatták a test őreit, a

vért, a sejtek működését és így tovább. Mindig akadt hiba a testben és közben az ember aprólékosan láthatta, hogy milyen folyamatok mennek végbe az emberi testben, amikor szenved. Testi szenvedések árán értettem meg a biológiai élet legnagyobb csodáit. Hogyan védekezik a test egy-egy pillanatban, kívülről jövő, vagy belülről támadó veszély esetén. Épp ezért hangsúlyozza Pál apostol: Ti vagytok a Krisztus teste, vagyis a gondoskodás, az ápolás, a gyógyítás is rajtatok áll vagy bukik. A hit közösség értéke éppen abban van, hogy együtt sírunk és együtt nevetünk. Pál apostol a lelki ajándékok magyarázatával egyáltalán nem veszi le a felelősséget a korinthusiak válláról, hanem azt hangsúlyozza, hogy ez nem teória, hanem a mindennapi keresztyén életgyakorlat. Látod már, drága testvérem, hogy a szenvedések útján vesszük észre, hogy kik vagyunk? Krisztus teste. Amikor támogatólag ottvagyunk egy-egy keresztyén hittestvér gyászfolyamatában, amikor támogatólag ott vagyunk egy-egy keresztyén hittestvér örömeiben és részt veszünk, sőt megszervezzük, meglepjük a családot és feldíszítjük a templomot a hálaadásra, a közös jubileumra, a konfirmációra vagy a házasságkötésre.

És végül Pál apostol újból összegzéskeppen felsorolja a lelki ajándékokat kihangsúlyozva, hogy ki mit kapott az Úrtól. A gyülekezeti tisztségek felsorolásánál sorszámneveket használt az apostol: apostolok, próféták, tanítók.

Apostolok tehát kiküldöttek. A korai egyházban már nemcsak a szűk és szent Tizenkettőre értették: „*Akár Titusról van szó, aki nekem társam és közöttetek munkatársam, akár a mi testvéreinkről, a gyülekezetek küldöttei ők: Krisztus dicsősége (IIKor 8,23).*”

Próféták – akik meggyőzően hirdették Krisztust és tolmácsolták Isten egyes parancsait a hit dolgában.

Tanítók – A tanítás szükségességét egy képpel fejezte ki Pál apostol e levél elején: „*Én ültettem, Apollós öntözte*” (IKor 3,6) „A tanítók munkálkodása nyomán növekednek a keresztyének az érettségre.” Az apostoli igehirdetések és evangelizációk gyülekezeteket hívtak életre a semmiből. Ha nincs tanítás, minden elsorvad. Megszületik a közösség, de tanítás nélkül növekedni nem képes, felkészületlenek a maguk és a mások szolgálatára és a problémák megoldására. Pál apostol leveleiben minden részlet tanítás. Pásztori levelek nyomán ösztönzést kapnak a gyülekezetek és a személyek. Isten tehát tanítókat hív el a gyülekezet építésére. A lelkipásztor hitet ébreszt és ugyanakkor tanít. A gyülekezeti tagok közül is hív el Isten tanítókat, akik akár a házi bibliakörök vezetésében kamatoztathatják a tanítás lelki ajándékát. A tanítás szükség. Aki nem tanul, könnyen félrevezethető. Másik oldalról viszont sok baj származott már abból, hogy egyesek kinevezték magukat tanítóknak és sokakat megtévesztettek. A

tanító nem önjelölt. Drága testvérem, tanítható vagy? Most mit tanulsz a keresztyén hit iskolájában? Tettél-e valaha tanító jellegű bizonyágtételt?

Csodatévő erőknek munkái – Az újfordítású Biblia isteni erők munkáinak fordítja ezt az ajándékot. Milyen erőkre gondolhatunk itt? Pl. mikor Illés Kármel hegyén tüzet kért az égből, vagy Péter és Pál apostol halottfeltámasztásai, vagy büntető ítélet egy-egy gonosz ember ellen, mint Elimás magvakítása (lásd ApCsel 13,11) Összefoglalóan elmondhatjuk, hogy az ördögi erőkkel szemben megnyilvánuló leleplező és szabadító isteni erők megjelenéséről van itt szó, leginkább ördögűzésre vonatkozhat.

Mai modern korunk okkult világában ez nagyon is időszerű lehet. Németországban több a hivatalosan bejegyzett boszorkány, mint lelkipásztor. Az egyház tehetetlenül áll ezekkel szemben, mert nem imádkozik kitartóan és a böjtölésről teljesen lemondott. (ld. Mt 17,21) Ugyanakkor Isten őrizzen bennünket a kiismerhetetlen vándorapostoloktól, akik ahelyett, hogy szabadulást hoznának, még nagyobb megkötözöttséget és sötétséget hoznak magukkal. Nem kellene imádkozni a környezetünkben működő okkult erők miatt és ellen?

Gyógyulások

Gyámolok – Isten a gyülekezet építményének belső teherhordozó oszlopairól is gondoskodott. Jézus erről a szolgálatról már földi életében tanított: „**Nagyobb boldogság adni, mint kapni (ApCsel 20,35).**” A gyámolító szolgálat görög nyelvű jelentése: „terhet más helyet magára vállalni.” Ez a szolgálat a maga hétköznapi egyszerűségében egyedül Krisztusra mutat, aki a bűn, a halál, az átok terhét átvállalta. Ő a mi Gyámolunk! Gyámolítás a hétköznapi életben való segítségnyújtást jelenti: valakinek segítünk megírni egy levelet, feltenni egy függönytartót, valakinek telefonon elintézzünk valamit, valakinek rendezünk egy szemüveget, kiváltjuk a gyógyszert, segítünk festeni, elrendezni az udvart. Vajon a krisztusi példából fakadó testvéri tehervállalásban hogyan tudnánk előre lépni?

Vezetésre – egyházirányítás, eredetileg kormánykereket jelöl. Mások vezetését jelöli. Ma ezt hivatalosan idegen szóval: **coaching**-nak nevezik. Hitben való vezetést jelentett.

Nyelveken szólás és azok megmagyarázása – két különböző ajándék. A gyülekezet hitbeli fejlődését mozdította elő egy-egy ilyen kijelentés, persze ha volt valaki, aki meg is tudta magyarázni. Lélek általi kijelentés érthetetlen nyelven. – értelme tovább-vezetést, mennyei irányítást jelentett a közösség számára.

Pál apostol e felsorolással a kegyelmi ajándékok sokszínűségére mutatott rá.

29-31. vers

A korinthusiak is mint mi „*mindenhez is*” értettek. Bizony ők is szapulták egymás szolgálatait, de a tagok egyen egyenként nem kaptak minden kegyelmi ajándékot és tisztséget a közösségben.

Pál apostol e kérdés-sorozattal szinte a kegyelmi ajándékok helyes értelmezésére tette a hangsúlyt. Megtorpedózta a korinthusi Krisztus-testet, hogy lássák, mindenki mindent nem kapott, de minden ezek közül jelen van a közösségben Korinthusban. Ezekkel a kérdésekkel Pál apostol tanítása kicsúcsosodik, hogy szemügyre vegye a korinthusi gyülekezet, nem lehet egyhez ragaszkodni, amit éppen kaptak és a többit elvetni, mert más kapta. Minden Isten drága ajándéka és a közösséget szolgálja.

Épp ezért elhangzik egy felhívás, amely törekvésre, vagyis összpontosításra hív. Van egy út, amit Isten készített, ez az első Lélek gyümölcsének az útja. Keskeny út ez, nem széles, de ez az út irányt adó és célfelé haladó. Ösvényünk világossága. Pál prioritása nem az, ami a korinthusiaké volt. Ők a maguk lelki ajándékait tartották a legfontosabbnak és a legértékesebbnek, de... létezik egy magasabb kategória. Az a Jézus-portré, amiről az IKor 13-ban olvasunk. Van kiválóbb út, Jézus Krisztus, Aki maga „*az út, az igazság és az élet* (Jn 14,6).” Az úttá vált Krisztus minden lelki ajándék fölött áll, mert szeretete „*soha el nem fogy* (IKor 13,8).” HIPER – SZUPER ez az ösvény és egyedül az ÚR ÚTJÁNAK követői számára (ld. ApCsel 9,2) van elkészítve.

Utóima: Akit a Lélek indít, fohászkodjon a hallottakért.

Úri ima: Mi Atyánk...

Áldás: „Megáld bennünket az Isten, féljék őt mindenütt a földön (Zsolt 67,8)!
Ámen.

Ének: 395.dicséret: „Isten szívén megpihenve ...”